

Zasněžený Silvestr

Daniel Nosek

Nedostatek sněhové nadílky v období od vánoc až do Nového roku se opakuje již několik let. Sice se už několikrát přihodilo, že na Štědrý den celé dopoledne sněžilo, ale poté vysvitlo sluníčko a po druhé hodině odpolední už nebylo po sněhu ani památky. Děcka pak byla zklamána, neboť se už řadu let mohla kochat sněhovými závějemi pouze z Ladových obrázků.

Ovšem letos tomu bylo jinak. Nepřetržitě sněžilo již dva týdny.

První tři dny se lidé snažili sníh odhrabávat stranou, aby mohli chodit do práce, nakupovat a nebo třeba jet k doktoru. V dalších dnech to však vzdali. Sněhu se nahromadilo tolik, že jej nebylo kam odklízet. Většina lidí se radši ani neodvažovala chodit ven. Občas bylo slyšet výstražných signálů sanitek, jenž spěchaly jen k nejtěžším případům.

Silničáři postupně vynaložili veškeré úsilí na údržbu aspoň nejdůležitějších silničních tepen, ať už městských - příjezdové cesty do nemocnic a zásobování obchodů - nebo přivaděče s rychlostními silnicemi a v neposlední řadě též dálnice, kde se snažili udržet bez sněhové pokrývky aspoň jeden pruh. Ostatní sloužily jako odkladiště sněhu. Nikdo by si nemyslel, že nastane kalamita, kdy se dálnice stane tak klíčová pro zásobování a její statut rychlostí silnice se změní na pouhou silnici.

Druhý týden nepřetržitého sněžení silničáři marný boj se sněhem vzdaly. Doprava utichla.

S vlakovou dopravou to dopadlo stejně. Dráhy nasazovaly od prvního dne na své lokomotivy pluhu s frézami, které pak vytvářely sněhová údolí v okolí kolejí, široká akorát na jednu vlakovou soupravu. I přes veškerou snahu následující týden nebylo kam sníh z kolejí odhrnovat. Po pár metrech se sníh začal před pluhem nabalovat do ohromné výšky a následně zasypal lokomotivu. Frézy už nebylo možné nasazovat, jelikož se odfouknutý sníh vracel z navátých hromad zpět do kolejiště. Dráhy po několika takových incidentech vyhlásily stav nouze a vlaky přestaly jezdit.

Před silvestrovskou půlnocí ruch ustal. Všichni už dorazili do hospod, chat a na jiné domluvené párty a v povznesené náladě, podpořené množstvím alkoholu, očekávali příchod Nového roku. Ulice zely prázdnotou a spolu s obrovskými sněhovými závějemi navozovaly atmosféru po apokalypse. Tu a tam strašidelné ticho přerušil štěkot psa nebo kočičí mňoukání ne nepodobné dětskému pláči.

Sestry Dita s Romanou pracovaly na ulici už několik let. Dobře věděly, že po půlnoci jsou ty nejlepší kšefty. Klienti vyráží do ulic a na náměstí odpalovat rachejtle. Řada z nich, když vystřílí svoji zásobu petard a vrací se zpět do svých domovů, v alkoholovém opojení neodolají poblíž postávajícím kněžkám lásky a podlehnou. A to je příležitost urvat co nejvíce.

Samy si to ověřily na vlastní kůži, když před pěti lety poprvé šlapaly chodník. Tehdy se nepohodly s matkou, jenž se o ně sama starala od jejich útlého mládí. Svého otce nikdy neviděly. Přišel o život při přestřelce, když spolu s kolegy ze speciální zásahové jednotky, chytali gang drogových dealerů v Aši.

Když jim bylo patnáct, matka jim vyprávělo o onom osudném večeru. Sama se k této nešťastné události vracela v myšlenkách neustále.

Její muž měl mít volno. Informátor však donesl čerstvé informace o předávce a tak musel jít do služby, jelikož potřebovali každou ruku. Měla to být velkolepá akce.

Večer všechny tři čekaly na tátu, až dorazí a oslaví s nimi Ditiny čtvrté narozeniny. Bohužel se už nedočkaly. Donašečovi informace nebyly úplné. Gang se proti zátahu pojistil. Když zásahová jednotka vnikla – nic netušíc – do opuštěného skladiště, kde měl údajně gang provést předání, ze zálohy byli všichni členové zásahovky postříleni. Byl to nejčernější den pro policii České Republiky. V kuloárech se o ničem jiném, než o totálním selhání policejních složek, nemluvilo. Dokonce i policejní prezident neunesl tíhu zodpovědnosti a odstoupil.

Dnes měly holky štěstí. Zatím na ulici nepotkaly jedinou živou duši od konkurence. Bylo hodně pravděpodobné, že stihnou zabrat ty nejlepší místa a odchytit ty nejnadrženější samce. Tato představa je natolik zahřála u srdce, že podvědomě přidaly do kroku.

V předchozích letech takové štěstí neměly. Již cestou potkávaly prostitutky od konkurence a občas se stávalo, že i jejich kuplíře, kteří chtěli obě holky do svého kšeftu. Naštěstí se jim vždycky povedlo vykroutit se ze spárů jejich případného *ochránce*.

Kolegyně však měly jednu velikou výhodu. Do ulic vycházely jen za pěkného počasí. Při nepřízni se stahovaly do veřejného domu, jenž pro ně nechal postavit jejich pasák. Věděl moc dobře o vrtochách štěstěny podnikání a včas se pojistil. Ulice zbyla jen pro opozdilce.

Dita s Romanou preferovaly stálé klienty a dnes si se dvěma z nich domluvily – tak jako každý rok - schůzku. Jednalo se o dva ženaté muže. Pokaždé byli tak nedočkavý, jakoby doma měli celibát. I když holky jejich zázemí zajímalo, a rády by se na ně zeptaly, nikdy se neodvážily. Bylo to nepsané pravidlo, nezaplést se s klientem více, než je nutné pro kšeft. Stejně jako druhé pravidlo: termín další schůzky si domlouvaly vždy na té předchozí, čímž se vyhýbaly jakýmkoliv přímým důkazům. Do *práce* nenosily ani mobil. Stejně by jej nepoužily. Akorát by je někdo rušil. V horším případě by se klient mohl začít vyptávat na telefonní číslo, apod.

Ani nové klienty už nevyhledávaly. Ale i tak by to pro ně nebyl problém. Používaly osvědčený a jak čas ukázal, i bezpečný systém.

Nejdříve ve městě na veřejných místech – jako je nádraží, divadlo, kino, apod. – vyvěsily leták s nabídkou erotických služeb s udaným místem setkání. Na schůzku se zákazníkem se však nedostavily osobně. Pozorovaly jej v povzdálí. Pak jej sledovaly domů a když si byly jisté jeho solventností a diskrétností, kontaktovaly jej osobně a domluvili se na obchodních podmínkách. Tímto způsobem byly dostatečně chráněné, jak před případnými vychytralými zákazníky, tak i před policií. Neexistoval žádný důkaz – elektronický i papírový - o jejich schůzce jak na straně klienta, tak jich samotných.

K místu setkání jim zbývaly už jen tři poslední bloky. Pak zatočily vpravo, přešly křižovatku, kde nebyl žádný provoz, díky sněhové kalamitě.

Vítr zesílil. K padajícímu sněhu se přidal navátý sníh ze závějí. Dívky se otočily zády k větru, ale nebylo to nic platné. Vítr si se sněhem pohrával ve všech směrech. Zkusily se přikřít k zemi. Ditu silný vítr srazil na zem. Romana si toho všimla. Přistoupila k Dítě a podala jí ruku. Jak se předklonila, vítr využil jejího změněného těžiště a srazil jí na Ditu.

Z obavy, že jejich šaty promoknou, což by bylo nevhodné vzhledem k náplni práce, se snažily rychle vstát. Nešlo to ale tak snadno, jak zamýšlely.

Vítr je pořád tlačil k zemi.

Pokusily se před ním skrýt za závěj a tam se postavit.

Vítr se však nedal tak lehce ošálit. V okamžiku, kdy se vzpřímily, je opět nemilosrdně srazil k zemi.

Pak si všimly staré vily. Stála hned u křižovatky. Vyhlížela opuštěně a jako by sem ani nepatřila. Nevzpomínaly si, že by jí někdy předtím viděly. Do *práce* chodili stejnou trasou už

několik let a jedině, co zde viděly, byl dvě stě let starý dub. Pamatovaly si jej dobře, v létě jim nejednou poskytl ochranu před nesnesitelnými slunečními paprsky.

Zřejmě jej větrná bouře porazila a hasiči stačily pak strom odklidit.

Ale to by tu po něm přece zůstala hotová paseka. Rozhlédly se pozorněji, ale žádné známky po rozbořeném plotě, ohnutém zábradlí, které odděluje chodník od vozovky, a ani listí a polámané větve, zde nebyly.

Vítr opět zesílil a ukázal svoji krutost, když z činžovního domu shodil několik tašek na ulici. Po nárazu na chodník se doslova rozdrobily jako sušenka.

Holky dostaly strach. Stále hrozilo, že spadnou další tašky a oni už nebudou mít to štěstí, že stojí dost daleko.

Neváhaly a po čtyřech se vydaly do neznámé vily. Jistě se tam najde nějaká skrýš, která jim poskytne dočasnou ochranu.

Proplížily se brankou.

Ani je nepřekvapilo, že nebyla zamčená. Proč taky, když je vila s největší pravděpodobností opuštěná.

Ocitly se na malém dvorku, jenž byl obklopen několika menšími staveními, vyhlížejícími jako chlévy, které vytvářely dokonalou ochranu před větrem. Dokonce se zdálo, že je sněhu ve dvoře daleko méně, než v ulicích města. Naproti chlévům, byl vchod do vily, jenž se nacházela uprostřed nádvoří.

Dívky se neodvažovaly vzít za kliku a zkusit otevřít.

Až do teď byly hnány okolnostmi a neměly čas přemýšlet o svých činech.

Nyní však byla situace příznivější. Nebyly už v přímém ohrožení života. Vítr je nesužoval a vyhlídka na nocleh jim pozvedla náladu.

Začaly přemýšlet, zda to není nebezpečné.

„Poslyš Dito, vůbec nevíme, co nás čeká za dveřmi? A ani, zda tam budeme moci přečkat sněhovou bouří.“

„Máš pravdu. To nevíme.“

„Ale chceš tu čekat, dokud nezmrzneš?“

„Já nevím. Nejráději bych se vrátila domů.“

„Já taky, ale v takovém počasí je to šílenství. Vzpomeň si na ty tašky!“

„Jo, to bylo o chlup.“

Dita se odmlčela. Už neměla chuť se dál vyptávat. Chtěla útěchu od Romany, ale místo toho akorát obdržela skutečný popis jejich zoufalé situace.

Mlčky si prohlížely pozoruhodnou historickou stavbu. Vyzařovala z ní krása. Ale ne taková, jako když kolem nich projde pěkný chlap a oni od něj nemohou odtrhnout oči. Tohle byla jiná krása, zvláštní, slovy nepopsatelná. Člověk tu musel stát a dívat se, aby jí vnímal. V myšlenkách se propadaly do dob rozkvětu oné stavby – hotelu, jak napovídal namalovaný nápis na omítce nad vchodem, doplněný jeho jménem Virgin.

Dívky moc dobře znaly český význam jména, neboť na ně takto pokřikovali jejich klienti ze zahraničí v euforii milostného dovádění. Bylo jim jasné, že o žádný hotel nejde. Patrně to byl v té době jediný způsob jak provozovat veřejný dům.

I přes všechny povětrnostní vlivy vypadal nápis jako teprve včera vytvořený. V kontrastu s oprýskanou budovou doslova zářil do okolí. Atmosféra dvora nabádala se domnívat, že za okamžik dorazí dočasní nájemníci hotelu, vyberou si jednu z překrásných dam a odeberou se s ní na pokoj, aby tam strávili společnou noc.

Proč tomu tak je, samy nevěděly. Možná za to mohla noční atmosféra, možná pouze následky nepříznivého počasí - obě byly promrzlé na kost, neboť se k jejich práci nehodilo být příliš oblečené. Zákazníky nadměrný počet šatů odrazoval, neboť preferovali rychlovky. Aby taky ne, když se ve většině případech jednalo o ženaté muže, kteří se po uspokojení svých potřeb vraceli ke svým rodinám.

Jak snily o životě konkubín, podvědomě zvedaly hlavu do horních pater vily a očima sledovaly, jak postupně zapadají prostitutky se svými klienty do jednotlivých pokojů, zapalují svícný a zatahují okna.

V okamžiku, kdy dívky pozorovaly okna v podkrovním patře, v jednom z nich se rozsvítilo. Ale světlo nebylo neměnné, ale nepravidelně kmitalo do stran. Nebyl pochyb, že jde o hořící svíčku nebo svícen.

Mlčky se dívaly na mihotající světlo v okně. Hřál je pocit, že je přece jen někdo v domě.

Po chvíli se Dita odhodlala. Nebylo to tím, že by měla větší kuráž, už od malinka se bála, spíše za to mohla její dětinská povahou na vše se ptát.

„Romčo, co myslíš, pokud v hotelu někdo bydlí, nechá nás tam přenocovat?“

Romana odpověď vědět nemohla a tak řekla: „Víš co Dito, prostě zmáčkni kliku a uvidíš. Třebas je zamčeno a máme smůlu.“

To byly přesně ta slova, která potřebovala vystrašená Dita slyšet.

A stejně, jako když voják obdrží povel od svého nadřízeného a bezmyšlenkovitě jej vykoná, vystartovala ke dveřím, zmáčkla kliku a opřela se o ně.

Ozvalo se nepříjemné zaskřípání rezavých pantů, které s ohledem na silný vítr slyšela akorát Dita. Zvuk jí překvapil a tak na krátký okamžik ztuhla. To už za ní stála zvědavá Romana a přes Ditino rameno nahlížela dovnitř.

Kužel světla od pouličních lamp pronikl do temné vstupní chodby a částečně osvětlil freskami pomalovaný strop. Orgie, jež tvořily většinu motivů, byly vykreslené do takových detailů, že působily zcela živě. Prvotní domněnka o účelu této stavby se potvrdila. Křišťálový lustr se svíčkami, jež visel v prostředku místnosti a kdysi osvětloval malby, musel jistě motivovat nejednoho nerozhodného zákazníka tohoto hotelu k zakoupení jízdenky k návštěvě do horních pater. Naproti vchodovým dveřím byl vstup do restaurace, oddělené lítačnými dveřmi. Vlevo byla recepce s zvonkem a po pravé straně točité schody do horních pater, pokryté perským kobercem. Schodišťové zábradlí zdobily vyřezávané siluety nahých žen. Vše bylo vyrobeno ze dřeva s velkou precizností a působilo to tak nově, až by pozorovatel uvěřil, že zavítal právě v okamžiku zahájení provozu.

Dívky se kochaly krásou historické stavby a nasávaly atmosféru plnými doušky. Náhle měly pocit, jakoby slyšely z horních pater hrát loutnu s flétnou. I přesto, že takovou hudbu neznaly, líbila se jim a podvědomě začaly kroutit bokami v jejím rytmu. Bylo to pro ně něco nového. Byly zvyklé na rock, jež si občas pouštěli jejich zákazníci při milostných hrátkách. A ony byly šťastné, že neslyší jejich sténání při orgasmech.

Ale toto bylo něco zcela jiného, tak podmanivého a zároveň povzbudivého k milování, až začaly toužit pracovat při této hudbě.

Zvědavost jim nedávala klidu.

„Romanko, taky tě to tady připadá jako v pohádce?“

„Jo. V té nejkrásnější. Vše je tak nové, až mi přijde, že jsme v jiném století. Vůbec se nechci odsud vrátit ven do zkaženého dvacátého století, plného násilí a nenávisti.“

„Úplně s tebou souhlasím.“

Dita se na chvíli odmlčela a znovu se rozhlédla po vstupní hale.

„Tohle je hotový ráj a já chci být jeho součástí.“

„Jsem zvědavá, co nás čeká v horních patrech. Ta muzika bude jistě dobrým znamením.“

„Tak mě následuj ty moje malá *sestřičko*. Jde se nahoru!“

„Neboj, přemlouvat mě nemusíš. Fakt začínám věřit, že jsme v jiné době. Jen doufám, že to není jen sen, ze kterého se za okamžik probudím. Docela bych ráda poznala zdejší chlapi. Pokud milovali hudbu, co slyšíme, museli být tak romantičtí. A ne jako ti dnešní, kteří si jen zaskáčou a odtáhnou.“

„Třebas budeš mít štěstí a potkáš je. Asi ne zástupy, ale určitě aspoň ty dva, co hrají nahoře.“

„To je pravda. Musí být dva, když hrají na dva nástroje. Tak na co ještě čekáme. Jdeme za nimi!“

Obě se rozeběhly po schodech nahoru.

Jak se vzdálily z příjímací haly, rozprostřela se všude tma.

Holky na moment znejistěly, než si uvědomily, k čemu došlo.

„Mám sirky. Můžeme si s nimi posvítit.“ Navrhla Romana.

Používala je k zapálení cigarety. Ale kuřáky nesnášela a sama se mezi ně nikdy nepočítala. Cigaretu si dopřávala jen po styku a to ještě vylouděnou od klienta.

Sama si nikdy žádnou nekoupila.

Vnitřně měla pocit, že získala více, než jen peníze za své tělo a pro zákazníky to byla pocta nabídnou cigaretu dámě. Krom toho, těsně po souloži nabízeli i celou krabičku. Ale jen když byli na výsost spokojení. Možná se jim to po čase rozleželo v hlavě, ale než se s Romanou opět setkali, dávno na to zapomněli.

„Dobře. Za zkoušku nic nedáš.“ Souhlasila Dita.

„Tak počkej. Musím je najít.“

Bylo slyšet, jak si Romana prohmatává rukama šaty.

Za okamžik vzplál malý plamínek na konci sirky, doprovázený krátkým zasyčením. To jak se síra na konci zápalky otřela o škrátka a zahřála na požadovanou teplotu. Dívky se nacházely v dlouhé chodbě v prvním patře hotelu. Naproti schodišti byla koupelna a toaleta, po obou stranách chodby pak dveře do jednotlivých pokojů. Mezi všemi dveřmi byl umístěn svícen.

Dita se pro jeden natáhla a podala ho Romaně. Ta jej zapálila již skomírající sirkou.

Chodba se rozjasnila mihotajícím se světlem.

Nyní se cítily bezpečněji. Svícen osvětloval prostor několik metrů před nimi. Vyšly po schodech do podkroví. Cestou naslouchaly hudbě, odkud vychází a následovaly jí. Jak se k ní přibližovaly, stále zesilovala.

Když došly před dveře pokoje, z pod jehož prahu vycházelo světlo, dostaly strach. Až do teď se unášely krásou této zvláštní stavby, hotelu, jenž se náhle vylíhl uprostřed města, které tak důvěrně znaly již od malinka.

Nyní stály před pokojem, v němž vzplálo světlo, když ještě stály ve dvoře. Byly tak blízko poznání.

Doufaly, že osoba nebo spíše osoby, které za dveřmi jsou a hrají na starodávné nástroje, jim řeknou více o tajemství hotelu.

„Romano, máš strach?“

„Jo. A ty?“

„Já taky, nejradši bych se vrátila do přízemí. Tam jsem strach neměla.“

„Ty nechceš vědět, kdo je za dveřmi? Určitě nám poví více o tomto hotelu, jak se tu žilo a možná i nějaké ty pikantnosti,“ lišácky mrkla okem na Ditu. „A navíc. Stejně nemůžeme ven. Vzpomeň si na to počasí.“

„Já vím. Byl to děs.“

V okamžiku, kdy se Romana dotkla kliky, hudba změnila rytmus na dva, stále se měnící, vysoké tóny.

„Romčo, slyšíš? Teď začali hrát něco jiného.“

Romana nastražila uši.

„Máš pravdu.“

„Já tu melodii znám,“ vzplála Dita radostí, „slychávala jsem jí dost často. Ale teď si nemůžu vybavit, kde to bylo.“

„Já jí taky odněkud znám. Buď je to náhoda a nebo o nás musí vědět, když hrají nám známou melodii.“

Když Romana pustila kliku, hudba se vrátila k původní melodii.

Děvčata si povídaly o tom, co je tam asi čeká, když náhle Dita přerušila rozhovor jásavým výkřikem.

„Heleď, někdo tam mluví.“

Hudba se opět změnila na dva vysoké tóny, na jejichž pozadí se nyní ozývaly, nejprve dva, pak tři mužské hlasy.

„...dobré ráno doktore,“ volal už z dálky na doktora, „moc se omlouvám, že jsem pro Vás poslal v tuto brzkou hodinu.“

Na doktorovo tváři se objevil úsměv.

„To nevádí. Jsem starý člověk a většinou už ráno nespím.“

Byl si vědom faktu, že v jeho věku je nespavost běžná věc a na rozdíl od jeho pacientů, kteří si z toho dělali těžkou hlavu a pořád se jej vyptávali, co s tím, to on jako doktor vůbec neřešil.

„Co se stalo sousede?“ Zajímal se ihned. Byl zvyklý na to, že jej lidé volali jen v naléhavých případech. Obzvláště na Silvestra se dala tušit nějaká vážnější nehoda.

Soused se rozpovídal.

„Když odešel poslední zákazník, se švagrem jsme zavřeli hospodu a šli jsme k nám domů. Chtěli jsme si taky trochu užít Nový rok. Znáte to. Celou noc jsme lítali kolem hostů, ani chvíle oddechu. O nějakém přípitku nemohla být ani řeč...“

„Ano, tak už to bývá, když...“

„...no a před domem jsme našli tyto dvě ženy,“ přerušil jej soused, snažíc se dopovědět celou událost. „Tak jsme Vás hned zavolali.“

„Dobrá práce.“

Pochválil doktor sousedy za rychlé jednání a dále se zajímal o případ z profesního hlediska.

„A znáte jejich totožnost?“

„Bohužel ne. Neměly u sebe žádné doklady.“

Soused se shýbl k jedné z žen a odkryl část deky, kterou jí hned po nálezu přikryl, aby neprochladla, než dorazí doktor.

„Všimli jsme si s švagrem, že jsou dost stroze oblečené. Patrně bydlí někde v blízkém okolí a jen si chtěly na chvíli odskočit z domu a nepočítaly, že je cestou zastihne sněhová vichřice.“

„Máte pravdu. Návrat jim překazil zřejmě silný vítr, který uvolnil několik tašek z našeho domu a ty je zasáhly.“ Zkonstatoval doktor situaci poté, co se podíval na dvě bezvládná těla, pak se rozhlédl po okolí a nakonec vzhůru na střechu.

„Sanitu jste už zavolali?“

„Ano, už je nedaleko. Před chvílí jsem zaslechl její houkačku. Ale všude jsou závěje, takže to ještě nějakou dobu potrvá. Švagr na ni čeká na rohu ulice, aby jí sem co nejrychleji nasměroval, až dorazí.“

„To je rozumné.“

Poznamenal doktor, více odkryl dívky a zběžně zkontroloval jejich tep.

Slečna v tmavě hnědém kabátů měla sice slabý, přesto hmatatelný tep. V její prospěch vypovídal i fakt, že na sobě neměla žádné viditelné pohmožděny. Horší to bylo s druhou. Dostala hned tři zásahy střešní krytinou. Dva do hlavy, jak napovídaly pohmožděny na temeni a nad čelem. Třetí pak přímo do hrudního koše v oblasti srdce. První dvě tašky zřejmě dívku srazily k zemi. Tep byl téměř nehmatatelný.

Ve světlehnědém kabátku, vysokých kozačkách a s melírem ve vlasech vypadala jako dáma z třicátých let. Po takových v mládí tíhnul nejvíce. Působily oproti soukmenovcům tak dospěle.

Moc velkou naději ale nemá, pomyslel si doktor, bude jí škoda.

Dita už nedokázala potlačit svoji zvědavost a stiskla kliku. Dveře se otevřely. V místnosti spatřila dva muže, ale nebyli oblečeni podle dobových zvyků a nehráli na žádný nástroj, jak očekávala. Jeden měl na sobě kabát, který sahal až k zemi, huňaté rukavice a na hlavě teplou beranici. Podobnou viděla kdysi dávno v jednom ruském válečném filmu. Druhý neznámý muž byl oblečen do riflových kalhot, na nohou pouze polobotky. Dita se při pohledu na jeho ne zrovna hřejivou obuv otřásla zimou. Pod zimní bundou, jenž byla k dostání v každé vietnamské tržnici, se dala tušit vypracovaná hrud'. Nebylo pochyb, že se jednalo o nějakého sportovně založeného individualistu.

Trochu zklamaná, že oblečení pochází ze současnosti, se otočila na Romanu, co na to říká ona.

Romana však za ní nestála.

„Romčo?“ zvolala vyděšeně.

Rozhlédla se kolem sebe, ale nikde jí neviděla.

„Proč se schováváš?“

„Doktore, probouzí se.“

Dita obrátila pohled zpět na muže, jenž promluvil.

V dálce byla zřetelně slyšet houkačka blížící se sanitky.

Doktor se naklonil k dívce.

„Dobrý den slečno. Jsem doktor Panuška a tady soused Hložek Vás našel a zavolal mě sem. Jak se jmenujete?“

„Dita.“ Odpověděla dívka, netušíc co se děje. Pak si vzpomněla na svoji kamarádku.

„Kde je Romana? Byla tam se mnou.“

„Kde byla s Vámi?“ vyptával se doktor, předpokládaje, že se dozví více o jejich incidentu.

„V tom domě přece. Hotelu, na rohu ulice...“

„Tady ale žádný hotel není. Musel bych o něm vědět. Bydlím v této čtvrti už třicet osm let.“

„Stála za mnou, když jsem otevřela dveře, ale pak už tam nebyla.“

„Dito,“ doktor udělal pomlku, jako kardiochirurg byl několikrát během své praxe vystaven situaci, kdy musel sdělit příbuzným pacienta nemilou zprávu a ve stejné situaci byl i nyní, „Vaše kamarádka leží vedle Vás...“, získával čas, aby se dívka nezhroutila po špatné zprávě, kterou se jí právě chystal sdělit.

„Je v pořádku?“

Doktor vzhlédl k sousedovi. Ten kývnul hlavou.

„Ano, Romana je v pořádku.“ Odpověděl a přitom se snažil, aby jeho hlas zněl co nejvěrohodněji.

Pravdu, že o Romany osudu je již rozhodnuto, se neodvážil vyslovit. Moc dobře věděl, že dívka v tento okamžik potřebuje povzbuzení.

Stiskl jí ruku.

Z Ditino očí vytryskly slzy.

Dva střídající se vysoké tóny nabraly na intenzitě. Sanita dorazila.